

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619010098
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5619010098.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Evy Kyselovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. júla 2020 odvolanie obžalovaného O. G. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/20/2019 zo dňa 18.12.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O. G. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/20/2019 z 18.12.2019 bol obžalovaný O. G. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom do 31.7.2019 a z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 2.10.2018 vo večerných hodinách po tom, čo sa náhodne stretol na ulici Moyzesovej v Liptovskom Mikuláši s Q. Y., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, J. Q., využil jeho zníženú obozretnosť v dôsledku jeho silnej podnapitosti, v blízkosti bankomatu W. W. na Námestí Osloboditeľov v Liptovskom Mikuláši na žiadosť poškodeného tomuto pomohol s výberom peňažnej hotovosti vo výške 30,- Eur prostredníctvom bankomatovej karty poškodeného č. XXXX XXXX XXXX XXXX k účtu SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX vedenému v W. W., obvinený prostredníctvom uvedenej bankomatovej karty, ktorú získal od poškodeného, uskutočnil peňažnú transakciu, avšak v skutočnosti vybral 320,- Eur, z ktorých poškodenému vrátil 30,- Eur a zvyšných 290,- Eur si ponechal, bankomatovú kartu už poškodenému nevrátil, ponechal si ju a uskutočnil s ňou neoprávnené výbery

- dňa 2.10.2018 v čase o 22.20 hod. 460,- Eur, na ulici Štúrovej 1 v Liptovskom Mikuláši,
- dňa 3.10.2018 v čase o 5.46 hod. 500,- Eur na ulici Kačkovej 3 v Ružomberku,
- dňa 3.10.2018 v čase o 7.36 hod. 20,- Eur na ulici Kačkovej 3 v Ružomberku,
- dňa 3.10.2018 v čase o 7.37 hod. 90,- Eur na ulici Kačkovej 3 v Ružomberku,
- dňa 3.10.2019 v čase o 18.19 hod. 10,- Eur na ulici Kačkovej 3 v Ružomberku,

čím spôsobil Q. Y., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, J. Q., škodu vo výške 1.370,- Eur, a skutok spáchal napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/17/2017 zo dňa 31.3.2017, právoplatným dňa 13.7.2017 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, výkon ktorého bol podmienenečne odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 1 rok a 6 mesiacov.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný O. G. na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný O. G., a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste. Odvolanie obžalovaný následne zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 17.3.2020, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 17.3.2020 a to s poukazom na nasledovné:

Súd svoje rozhodnutie, ktorým obžalovaného uznal vinným, odôvodňuje v podstate tým, že súd s prihliadnutím na prevedený skutkový stav dospel k záveru na základe výpovede samotného poškodeného, svedkov Q. O. a Q. O. k záveru, že obžalovaný si musel byť vedomý, že poškodený vzhľadom na značnú podnaperosť nie je schopný uzatvárať dohodu o nakladaní o používaní platobnej karty a už vonkoncom nie konkrétne podmienky vrátenia požičaných peňazí, a preto obhajobu obžalovaného vyhodnotil ako nedôveryhodnú a taktiež aj výpovede svedkov, ktorí potvrdili tvrdenia obžalovaného tiež za nedôveryhodné, a preto obžalovaného uznal vinným zo žalovaných prečinov.

S takto odôvodneným rozhodnutím s poukazom na tvrdenie obžalovaného, výpoveď poškodeného Y. a v neposlednom rade výpovede svedkov Q. O. a Q. O. sa obhajoba nemôže stotožniť, pretože tieto sú jednoznačne v prospech tvrdenia a obhajoby obžalovaného, a preto súd postupoval v danom prípade jednostranne, čím dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom.

Obžalovaný od počiatku trestného stíhania, či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní uviedol, že v kritický deň požiadal poškodeného o zapožičanie peňazí, ktorý s týmto súhlasil a spolu s ním prišiel k bankomatu, pričom až na druhý krát si poškodený Y. spomenul na číslo PIN kódu, po zadaní správneho PIN kódu, ktorý mu povedal poškodený, vybral z bankomatu 330,- Eur, pričom obžalovaný keď vyberal kartu z peňaženky poškodeného, tento mu jednoznačne uviedol: „Vyber si, koľko chceš a do týždňa mi vrátiš.“ Pri tomto výbere vo vzdialenosti 1,5 - 2 metre stál svedok Q. O., ktorý na hlavnom pojednávaní potvrdil tvrdenie obžalovaného, keď poškodený mu povedal, že mu požičia a následne obžalovaný mu hneď po vybratí finančnej čiastky z bankomatu vrátil 50,- Eur, ktoré mu obžalovaný dlhoval. Túto verziu zapožičania platobnej karty poškodeným obžalovanému potvrdil aj ďalší svedok Q. O. a v neposlednom rade aj kamerový záznam uskutočnený z deja výberu finančných prostriedkov z bankomatu, kde jednoznačne vidieť, že obžalovaný v tesnej blízkosti poškodeného vybral finančné prostriedky za pomoci bankomatovej karty a samozrejme aj uvedením správneho PIN kódu, ktorý musel vedieť od poškodeného. Taktiež z tohto kamerového záznamu vidieť, že Q. O. bol v tesnej blízkosti 1,5-2 metre od obžalovaného a poškodeného pri výbere peňazí, a teda musel zreteľne počuť rozhovor medzi obžalovaným a poškodeným.

Podľa názoru obhajoby súd nedostatočne vyhodnotil úmysel obžalovaného, ktorý sa bránil, že po tom ako sa dohodli s poškodeným, že peniaze vráti, vyhľadal samotného poškodeného a vrátil mu všetky finančné prostriedky. Súčasne pri tomto vracaní si opätovne požičal od poškodeného sumu 200,- Eur, ktorú taktiež v dohodnutom termíne poškodenému vrátil. Súd pochybil pri vyhodnocovaní úmyslu obžalovaného, keď svoje rozhodnutie o vine odôvodňuje tým, že prečo by si obžalovaný požičiaval peniaze, keď tieto mal v správe u svojich rodičov. Aj túto otázku obžalovaný hodnoverným spôsobom vysvetlil tým, že keby žiadal, aby mu rodičia dali z jeho peňazí väčšiu sumu, títo by mu ju neposkytli, pretože obžalovaný je závislý na hraní výherných automatov, čo v konečnom dôsledku priznal aj obžalovaný. Obhajoba tým chce poukázať, že keby medzi obžalovaným a poškodeným nebola dôvera o spôsobe vrátenia peňazí, nebol by mu poškodený pri vracaní pôvodne vybraných peňazí znovu požičal sumu 200,- Eur s dohodnutým termínom splatenia, ktorý obžalovaný opätovne dodržal.

Podľa názoru obhajoby súd tak, ako odôvodnil rozsudok, postupoval neodôvodnene, pretože ďalšou skutočnosťou, prečo neverí súd obhajobe obžalovaného, je skutočnosť, že obžalovaný bol v minulosti viac krát súdne trestaný a momentálne v čase spáchania skutku je v podmieničnom odsúdení. Práve naopak, obhajoba tvrdí, že obžalovaný si bol veľmi dobre vedomý, že je v podmieničnom odsúdení, a preto sa snažil dohodnúť dohodu o vrátení peňazí dodržať, čo aj splnil, následne došlo k opätovnej pôžičke, ktorej splatnosť obžalovaný dodržal, a preto z vlastnej iniciatívy vyhľadal poškodeného (o ktorom vedel, že býva na tej istej ulici ako on), aby mu vrátil zapožičané peniaze.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. následne sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného písomne nevyjadril.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak

by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným R. F. nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a prečinu neoprávneného vyrobenia a požívania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného O. a G. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného O. a G. a v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný O. G. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojnásťročnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný O. G. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný O. G. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a sponchyboval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval za jeho pohľad za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného R. F., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný O. G. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný O. G. spáchal žalovaný skutok. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný O. G. spáchal žalovaný skutok v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný O. G. v priebehu celého trestného konania nepopieral, že prostredníctvom bankomatovej karty poškodeného Q. Y. uskutočnil výbery finančnej hotovosti tak, ako sa mu to obžalobou kládlo za vinu. Poprel však, že poškodenému by bol odcudzil jeho platobnú kartu a bez vedomia a proti vôli poškodeného by z nej vybral finančnú hotovosť podľa obžaloby. Svoju obhajobu primárne založil na tom, že sám poškodený Q. Y. mu povedal, aby si z karty vybral, koľko chce a do týždňa mu ju vrátil. S poukazom na výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní však aj pre krajský súd takáto obhajoba obžalovaného vyznieva nehodnoverne a nelogicky, bez náležitej opory vo vykonanom dokazovaní. Obžalovaný bol pre poškodeného cudzí človek, a za tohto stavu je úplne neuveriteľné, aby poškodený obžalovanému prenechal na viac dní svoju platobnú kartu, na ktorej mal nie zanedbateľnú sumu finančných prostriedkov a dal mu súhlas k tomu, aby si vybral, koľko bude chcieť, pričom nezáleží na tom, koľko si požičia. Súčasne obžalovaný v rámci svojej obhajoby ako účel, na ktorý si mal peniaze požičať, uvádzal, že z peňazí požičaných od poškodeného si chcel poplatiť svoje veci, mal splátky, nebankovku, úver, telefón, mal dlžoby, pričom obžalovaný chcel poškodenému peniaze vrátiť z peňazí, ktoré mal u rodičov. Aj toto tvrdenie obžalovaného vyznieva pre krajský súd nehodnoverne a nelogicky. Obžalovaný si predsa svoje podlžnosti mohol poplatiť priamo z peňazí, ktoré mal u rodičov a nie si požičať od poškodeného a poškodenému vrátiť z peňazí, ktoré mal u rodičov (obžalovaný síce tvrdil, že rodičia by mu vyššiu sumu z jeho peňazí nedali, nakoľko hrá automaty, avšak suma, ktorú podľa jeho vyjadrenia hodlal vrátiť z peňazí u rodičov, bola nepochybne vyššia). Obžalovaný navyše v konečnom dôsledku v predmetnú noc skutku z peňazí poškodeného hral v Ružomberku automaty a časť peňazí aj prehral.

Svedok poškodený Q. Y. bol v predmetnú noc skutku značne pod vplyvom alkoholu, z ktorého dôvodu si aj bližšie nepamätá na priebeh a okolnosti skutku, pri ktorom sa jeho bankomatová karta dostala do dispozície obžalovaného a tento z nej uskutočnil viacero výberov. Ako sa však sám poškodený vyjadril, prišlo mu zvlášťne, že neznámej osobe by požičal 1.400,- Eur. Na druhý deň po skutku, keď zistil, že v peňaženke nemá bankomatovú kartu, šiel do banky, zablokoval ju (na karte bol mínusový stav) a následne išiel na políciu.

Obžalovaný krátko pred výberom peňazí z bankomatovej karty poškodeného Q. Y., poškodeného predstavil Q. O., ktorý s nimi v tom čase bol, ako svojho strýka U. F., čo nebola pravda a čo priznal aj sám obžalovaný. Je zjavné, že obžalovaný takto konal s úmyslom rozptýliť u Q. O. prípadné pochybnosti o oprávnenosti následného disponovania s bankomatovou kartou poškodeného, z ktorej obžalovaný vybral nemalú sumu a túto si následne ponechal, pričom časť z nej použil aj na vrátenie dlhu Q. O..

Obžalovaný O. G. je zo spáchania skutku usvedčovaný predovšetkým výpoveďami svedkov Q. O. a Q. O. z prípravného konania. Svedok Q. O. v prípravnom konaní vypovedal, že nepočul, že poškodený odobril obžalovanému používanie jeho bankomatovej karty a čerpanie finančných prostriedkov z nej. Svedok Q. O. pri výsluchu v prípravnom konaní uviedol, že nezaregistroval obžalovaného žiadať od poškodeného peniaze, navyše dodal, že v takomto prípade by obžalovaného prefackal. Pokiaľ menovaní svedkovia na hlavnom pojednávaní v tomto smere zmenili výpoveď v prospech obžalovaného tak, že obžalovaný bankomatovú kartu získal a následne používal so súhlasom poškodeného, aj podľa názoru krajského súdu svedkovia zmenu výpovedí na hlavnom pojednávaní oproti prípravnému konaniu presvedčivo a logicky nedokázali zdôvodniť, aj krajskému súdu je zjavné, že svedkovia na hlavnom pojednávaní vypovedali v prospech obžalovaného účelovo, v snahe napomôcť mu vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť. Obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný tiež výpoveďou svedkyne U. E. z prípravného konania, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná. Svedkyňa vypovedala, ako jej obžalovaný ohľadne nadobudnutia bankomatovej karty poškodeného povedal, že kartu zobral nejakému opitému pánovi. Pokiaľ obžalovaný v prípravnom konaní v prospech svojej obhajoby predložil čestné prehlásenie U. E., svedkyňa pri následnom výsluchu aj k tomuto čestnému prehláseniu uviedla, že skutočnosť je iná a tvrdenia v čestnom vyhlásení nepotvrdila, pričom sa súčasne vyjadrila, že čestné prehlásenie napísala z podnetu obžalovaného. Svedkyňa tiež vypovedala ohľadne nepriaznivej finančnej situácie obžalovaného.

Na podporu svojho tvrdenia o požičaní finančných prostriedkov poškodeným obžalovaný tiež uvádzal, že poškodený mu peniaze požičal dokonca druhýkrát vtedy, keď mu bol vrátiť prvú pôžičku peňazí. Takáto obhajoba obžalovaného však bola prekonaná obsahom výpovede obžalovaného z prípravného konania, keď obžalovaný vypovedal, že poškodenému najskôr na prvýkrát vrátil len sumu 1.200,- Eur, nakoľko nemal tie vybrané sumy zrátané, muselo sa to zrátať v banke, potom následne poškodenému vrátil ešte 200,-Eur, nakoľko sa s poškodeným dohodli na vrátení čiastky 1.400,- Eur.

Vrátenie finančných prostriedkov po spáchaní skutku poškodenému nezbavuje obžalovaného trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok, nakoľko ani vrátenie peňazí poškodenému nič nemení na tom, že obžalovaný žalovaný skutok spáchal. Obžalovaný takto po skutku konal zjavne si uvedomiac ďalšie možné nepriaznivé následky jeho protiprávneho konania, predovšetkým skutočnosť, že je v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia za úmyselný trestný čin.

Obžalovaný mal motív spáchať žalovaný skutok tak, ako to na základe vykonaného dokazovania správne ustálil súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu motívom konania obžalovaného bola snaha neoprávneným spôsobom a okamžite získať peňažné prostriedky na hru na herných automatoch, pričom na tento účel zneužil stav značnej opitosti poškodeného Q. Y.. Z výpovede matky obžalovaného Q. F. z prípravného konania, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní, vyplynulo, že peniaze obžalovaného spravujú oni ako rodičia, pretože obžalovaný by ich minul, peniaze obžalovanému pridelujú, najviac tak 5,- Eur až 10,- Eur denne. Skutočnosť, že obžalovaný v dobe skutku mal finančné problémy a nemal dostatočné finančné prostriedky na krytie svojich osobných potrieb, preukazuje tiež zistenie, že obžalovaný v dobe skutku dlhoval Q. O. sumu 50,- Eur a o nepriaznivej finančnej situácii obžalovaného (dlhoch) vypovedala aj svedkyňa U. E..

Po tom, čo súd prvého stupňa správne skutkovo ustálil protiprávne konanie obžalovaného tak, ako je toto popísané vo výroku o vine napadnutého rozsudku, následne toto správne právne kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom do 31.7.2019 v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., pričom ohľadne takejto právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného krajský súd v podrobnostiach odkazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorou argumentáciou súdu prvého stupňa sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje (str. 8 odôvodnenia rozsudku).

Aj krajský súd totožne so súdom prvého stupňa zastáva názor, že v danom prípade u obžalovaného nie sú splnené zákonné podmienky na aplikáciu tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., aj keď obžalovaný popísaným protiprávnym konaním spáchal prečiny. Takýto záver krajský súd opiera predovšetkým o kriminálnu minulosť obžalovaného, úmyselné spáchanie tejto trestnej činnosti v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia rovnako pre úmyselnú majetkovú trestnú činnosť, početnosť výberov z platobnej karty poškodeného, výšku spôsobenej škody a okolnosti spáchania skutku obžalovaným (zneužitie značnej opitosti poškodeného).

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému R. F. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Okresný súd správne u obžalovaného konštatoval dve príťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. (obžalovaný spáchal viac trestných činov a bol už odsúdený pre spáchanie trestného činu) a pri prevahe príťažujúcich okolností potom okresný súd správne obžalovanému trest ukladal aplikujúc ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. (zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu). Nakoľko okresný súd obžalovanému trest ukladal za dva prečiny, v konečnom dôsledku obžalovanému správne trest uložil ako trest úhrnný podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk a zásad pre ukladanie trestov považuje takto obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. za zákonný a spravodlivý a ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti. Ohľadne uloženia takéhoto trestu obžalovanému krajský súd aj na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje na správnu argumentáciu súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorou sa plne stotožňuje (str. 9 odôvodnenia rozsudku). V súvislosti s uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému krajský súd považuje za potrebné na tomto mieste zdôrazniť, že vzhľadom na predchádzajúcu kriminálnu minulosť obžalovaného, opakované páchanie úmyselnej majetkovej trestnej činnosti obžalovaným, spáchanie tejto opätovne úmyselnej trestnej činnosti majetkovej povahy v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia pre predchádzajúcu úmyselnú majetkovú trestnú činnosť, je na nápravu a prevýchovu obžalovaného nutné pôsobiť už uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody. Uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu obžalovanému súčasne priamo vylučuje ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.